

בש"פ 8277/15 - טביבו דסטה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8277/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: טביבו דסטה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום
11.11.2015 במ"ת 17552-10-15 שניתן על ידי כב'
השופט ז' בוסתן

תאריך הישיבה: כ"ח בכסלו התשע"ו (10.12.15)

בשם העורר: עו"ד חיה ציון זכאי

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ז' בוסתן) במ"ת 17552-10-15 מיום
11.11.2015, במסגרתה הורה בית המשפט על בחינת חלופת מעצר בעניינו של העורר ועל המשך מעצרו עד להחלטה
אחרת.

כתב האישום

עמוד 1

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.9.2015 בסמוך לשעה 00:20, הגיעו העורר ונאשם נוסף בפרשה (להלן: זמרו), מצוידים בחומר דליק ובמצית, לחדר מדרגות של בית - שביום 25.9.2015 דלתו הוצתה, נשרפה יחד עם המשקוף והוחלפה - בו מתגוררים חלק מהחשודים בדקירת חברו של זמרו ימים ספורים קודם לכן. העורר הגיש לזמרו את החומר הדליק בו אחז, והשניים פתחו אותו יחד. זמרו שפך את החומר הדליק על המדרגות, הצית את הכניסה לבית והשניים עזבו את המקום. כתוצאה מכך נשרפה כליל דלת הכניסה לבית וכן הקירות והרצפה בסמוך לה. בגין מעשים אלו, יוחסה לעורר עבירה של הצתה, לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תמצית הליכי המעצר

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו. בית המשפט המחוזי בחן את הראיות שהובאו לפניו, שבמרכזן עומד סרטון ממצלמת אבטחה (להלן: הסרטון) שבו נראים לכאורה העורר וזמרו מבצעים את המיוחס להם בכתב האישום. מהחלטת בית המשפט מיום 11.11.2015 משתמע כי בית המשפט התרשם כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר אף שסבר כי חל כרסום משמעותי בהן לאחר שצפה בסרטון והעיר כי ישנו קושי לזהות בבהירות את פני הדמויות המופיעות בו. בהמשך לקביעה זו, קבע בית המשפט כי יש לבחון חלופת מעצר בעניינו של העורר וכן קבע כי יש לבחון אפשרות לאפשר לעורר לצאת למקום עבודתו בו עבד טרם מעצרו.

3. ביום 15.11.2015, לאחר בחינת החלופה המוצעת, הורה בית המשפט המחוזי (השופטת ד' מרשק מרום) על שחרור העורר למעצר בבית הוריו, בכפוף להפקדת ערבות עצמית וערבויות צד ג' על ידי כל אחד מהמפקחים.

מכאן הערר שלפני, אשר מופנה למעשה נגד שתי ההחלטות, מיום 11.11.2015 ומיום 15.11.2015, כשהעורר סבור כי לא קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, וממילא לא היה מקום להורות על מעצר בית ותנאים מגבילים בעניינו.

טענות הצדדים בערר

4. העורר - באמצעות באת כוחו, עו"ד חיה ציון זכאי - טוען כי לא מתקיימת בעניינו תשתית ראייתית לכאורית להוכחת העבירה המיוחסת לו ומשכך יש להורות על ביטול מעצר הבית בו הוא נתון. העורר מדגיש כי בסרטון הווידאו, עליו מתבססת עיקר התשתית הראייתית הלכאורית, לא ניתן לזהות את פניו, ומוסיף שכך סבר גם בית המשפט המחוזי. מוטעם כי גם בקווי הדמיון שמצא בית המשפט כביכול בין העורר לבין אחת הדמויות המופיעות בסרטון - אין די כדי לגבש תשתית ראייתית לכאורית דיה נגדו. העורר מבקש לחזק את טענתו בהתבסס גם על טענות הוריו וקצין הביטחון במקום עבודתו (להלן: הקב"ט), אשר לא הצליחו לזהות אותו בסרטון.

5. המשיבה - באמצעות באת כוחה, עו"ד עדי שגב - סומכת ידה על החלטתו של בית המשפט המחוזי וטוענת כי חרף הקושי לזהות את פניו של העורר בסרטון, ניתן לזהות כי לכאורה מדובר בעורר על סמך סממנים האופייניים לו. המשיבה מפנה גם לחוות דעת של השוטר רס"ר בלטה אבטאו (להלן: אבטאו), אשר לו היכרות מוקדמת עם העורר וזמרו, בהדגישה כי הוא זיהה את הדמויות בסרטון כעורר וכזמרו. בנוסף, טוענת המשיבה, כי הראיה הלכאורית של הסרטון אינה עומדת לבדה, כשלשיתתה, לראיה זו מתווספות גם התנהגותו המפלילה לכאורה של העורר לאחר המעשה המיוחס לו וטענת אליבי שהוא העלה, אך התבררה לאחר בדיקה כבעייתית ולא מוצקה.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בערר ובנספחים, בחנתי את חומר הראיות ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

7. השאלה במקרה דנן הינה האם יש בכוחן של הראיות הגולמיות המצויות בידי המאשימה כדי להצביע על תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס לעורר [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148-147 (1996)].
8. בענייננו, הסרטון בו נראים לכאורה העורר וזמרו מבצעים את המעשים המיוחסים להם מהווה את ליבת התשתית הראייתית הלכאורית נגד העורר. הקושי עליו מצביע העורר נעוץ בהיעדר היכולת הנטען לזהות אותו כאחת הדמויות הנצפות בסרטון, נוכח איכותו הירודה של הסרטון. צפיה בסרטון מלמדת כי אכן חלק ניכר מפניה של הדמות הנחזית להיות לכאורה העורר, אינו נראה בבירור. ניתן לזהות תבנית פנים בצורה גסה, אולם קשה לראות תווי פנים מדויקים. עם זאת, נדמה כי יתר חלקיה ומאפייניה של דמות זו נצפים טוב יותר, באופן שניתן לזקקם כראיה לכאורית להוכחת העבירה המיוחסת לעורר בכתב האישום. בכלל זה ניתן לזהות את ראשה של הדמות, לרבות המצח, מיקום קו השיער וצורתו ומראה האוזניים; את מבנה ומראה הגוף, הן במצב עמידה והן בתנועות שונות; ואת היחס שבין הדמות שהיא לכאורה העורר לבין הדמות הנחזית לכאורה להיות זמרו.
9. לראיה הלכאורית של הסרטון, מצטרף המזכר של אבטאו, כפי שציינה המשיבה בדיון. במזכר זה מציין אבטאו כי הוא מכיר "מזה שנים" את זמרו שגר בבניין בצמוד לו ואף שוחח איתו מספר פעמים. אשר להיכרותו עם העורר; ציין אבטאו כי הוא מסתובב "בשכונה" עם זמרו וכי הוא חלף על פניו "עשרות פעמים". נדמה כי להיכרות זו, ולזיהוי של אבטאו את העורר וזמרו בסרטון, ישנו משקל לעניין הקביעה בדבר עוצמתן של הראיות לכאורה.
10. ראייה לכאורית נוספת נלמדת מהתנהגותו של העורר, אשר נעלם למשך כשבוע לאחר אירוע ההצתה – ולא נראה בבית הוריו או במקום עבודתו – מבלי שסיפק הסבר כלשהו לכך. התנהגות זו, אשר נראית מפלילה לכאורה, מצטרפת ומחזקת את התשתית הראייתית הלכאורית הנזקפת לחובת העורר, בשלב זה.
11. אעיר כי בשלב לכאורי זה לא מצאתי כי יש בטענת העורר, לפיה הוריו והקב"ט לא זיהו אותו בסרטון, כדי לקעקע את המסקנה בדבר קיום תשתית ראייתית לכאורית. אין חולק כי סרטון הוידאו איננו באיכות משופרת, אך כאמור אין מדובר בראיה לכאורית יחידה.
12. נוכח האמור הגעתי לכלל מסקנה כי נגד העורר התגבשה תשתית ראייתית לכאורית אשר אף אם היא אינה מאוד חזקה וניתן למצוא בה פרצות, די בה כדי להצדיק את מעצר הבית בתנאים המגבילים שהוטלו עליו.
13. סוף דבר, הערר נדחה איפוא.
- ניתנה היום, ד' בטבת התשע"ו (16.12.2015).

ש ו פ ט